

Deževje nam izpralo je telo
in solnca žar nas vse je počrnel,
vran nam oči je že izkljuval dno,
obrvi izpukal, strgal mrežo črev.
O, če bi človek stolček zdaj imel!
Tako le gugamo se in igrača
smo vetru, ki nas sem in tja obrača.
Nikar v to bratovščino ne vstopite,
saj nismo družba niti za berača.
Da prizanesi nam, Boga prosite!

P r i p o r o č i l o .

O Jezus, ki imaš čez nas oblast,
da Péklo nas ne vjame v svojo past,
Te prosimo pomoči in zaščite.
Vi pa ne hódite oči sem past,
da prizanesi nam, Boga prosite!

VILLONOVA BALADA

A L O J Z G R A D N I K

O d žeje pri vodnjaku jaz medlim,
ko ves gorim, mi je leden obraz,
v domačem kraju, tujec vsem se zdim
in ob žerjavici me stresa mraz.
Gol kakor črv, nališpan kakor pav,
brez nade upam, smejem se solzav.
Tolažba mi je morje bolečin,
ko v stiskah sem, sem najbolj sreče sit.
Sem velikaš brez cvenka in graščin,
povsod priljubljen in povsod razvpit.

Le neverjetno, mi je prav gotovo,
in temno, kar je jasno vsem ljudem.
O tem le dvomim, kar ni drugim novo
in gol slučaj samó je, da kaj vem.
Dobivam vse in tratim oberoč
in zjutraj molim: „Bog daj lahko noč!“

Da padem, se bojim, ko ležem vznak,
bogata sem, kot bogata z ušmi je žid,
sem dedič in sem večni le prosjak,
povsod priljubljen in povsod razvpit.

Skrbi mi dela samo ta napast
za svetne blage; naj jih vzame vrag!
Kdor me opsuje, mi izkaže čast.
Verjamem mu, ki laže bolj od srak,
prijatelj moj je, kdor dokaže koj,
da tolsta gos je dolgonogi noj.
Vsak kvar je meni le koristen čin.
Resnica, videz, vse me piši v r . . !
Če ne umem, imam za vse spomin,
povsod priljubljen in povsod razvpit.

KAKO SEM SE UČIL

MAKSIM GORKIJ

Ko mi je bilo šest ali sedem let, me je ded začel učiti branja. Bilo je takole: nekega večera je vzel od nekod tenko knjižico, udaril z njo sebe po roki, mene po glavi in veselo dejal:

„No, buča kalmiška, sedi in se uči abecede! Vidiš figuro? To je az. Reci: az. To je buki, to vedi. Si razumel?“

„Sem.“

„Lažeš.“

Kazal je s prstom na drugo črko.

„Kaj je to?“

„Buki.“

„In to?“

„Vedi.“

„Pa to?“ Pokazal je na peto črko.

„Ne vem.“

„Dobro. No, katera je ta-le?“

„Az.“

„Res si razumel! Govori: glagol, dobro, jest, živjote.“

Objel me je s krepko, vročo roko okrog vratu, s prstom kazal črke abecede, ki mi je ležala pod nosom, in kričal vedno glasneje:

„Zemlja! Ljudi!“